

Το άσπρο και το μαύρο πέπλο

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Είναι κάποιες φορές, που, ανεξήγητα, έχουμε μια ευφορία, ένα πλάτεμα της καρδιάς. Όλα τα βλέπουμε ωραία, τα δύσκολα εύκολα, τα προβλήματα να ξεπερνιούνται. Μπορεί κάποιες αφορμές να ενθαρρύνουν τα βιώματα αυτά, όπως είναι η παρουσία μας στη φύση, η συνάντησή μας με ωραίους στην ψυχή ανθρώπους, που μεταγγίζουν ειρήνη και αγάπη, η επίσκεψη - προσκύνημα σε μοναστήρι ή εξωκκλήσι. Κι ακόμα, όχι απαραίτητα πάντα, μετά από μια εξομολόγηση ή συμμετοχή μας στη Θεία Κοινωνία.

Είναι και κάποιες άλλες φορές, που, ανεξήγητα, έχουμε μια θλίψη, μια απογοήτευση. Όλα τα βλέπουμε μαύρα, τίποτα καλό δεν υπάρχει, τα μικρά προβλήματα μάς γίνονται ασήκωτο βάρος. Μπορεί κι εδώ, κάποιες αφορμές να ενθαρρύνουν τα βιώματα αυτά, όπως είναι ένας δύσκολος άνθρωπος κοντά μας, μια αποτυχία, μια οδυνηρή εμπειρική ανάμνηση.

πηγή εικόνας: www.pixael.com/en/pictures

Όλες αυτές οι μεταλλαγές της ψυχής μας είναι το αποτέλεσμα της πανανθρώπινης πτώσης στην αμαρτία, που έφερε, ως αντιπρόσωπός μας, ο πρώτος Αδάμ. Είναι σημαντικό να κατανοούμε τη φύση μας, ώστε να διαχειριζόμαστε τις καταστάσεις που μας έρχονται. Στην πρώτη περίπτωση, στην ευφορία, για να στεκόμαστε ευχαριστικά απέναντι στο Θεό που μας το χαρίζει. Στη δεύτερη, στη θλίψη, για να υπομένουμε ταπεινά, περιμένοντας το ξεπέρασμα.

Ο εαυτός μας, η ζωή μας, είναι η ίδια. Στην περίοδο της ευφορίας είναι ως να έρχεται ένα άσπρο πέπλο και καλύπτει, για να μην τα βλέπουμε, τα λάθη και τα πάθη μας. Στην περίοδο της απογοήτευσης είναι ως να έρχεται το μαύρο πέπλο και καλύπτει τα ωραία και θετικά που έχουμε. Ανάλογα, τότε, με τι μπαίνει μπροστά μας, βλέπουμε και τη ζωή μας.

Ο άνθρωπος κινδυνεύει από δύο ακρότητες: την υπερηφάνεια και την απόγνωση. Και οι δύο, ως ακρότητες, είναι δαιμονικές καταστάσεις. Το “άσπρο πέπλο” μας προφυλάσσει από την απόγνωση και το “μαύρο πέπλο” από την υπερηφάνεια. Έτσι, οι εναλλαγές στην ψυχή μας δεν είναι τυχαία που μας συμβαίνουν. Ο Θεός μας, ως Πατέρας που ενδιαφέρεται αληθινά για τον καθένα, εργάζεται με τον τρόπο αυτό την ωριμότητα και την πνευματική μας ανάπτυξη.

Αν στις ώρες του “άσπρου πέπλου” χρειάζεται κάποιος που με το λόγο ή τον τρόπο του θα μας προσγειώσει στην πραγματικότητα του εαυτού μας ώστε να «μην κλέψει ο πονηρός» τη χάρη που μας δίνεται, είναι αυτονόητο ότι χρειάζεται κι ένας ώμος ν’ ακουμπήσουμε τις ώρες του “μαύρου πέπλου”, ώστε να μην δούμε τα

πάντα μαύρα και να «μας κατεβάσει στον Άδη ο πονηρός».

Κι αν δεν υπάρχει άνθρωπος γι' αυτό το σημαντικό για μας σκοπό, ένεκα δικής μας αυτάρκειας ή γιατί έτσι παραχωρεί ο Θεός, υπάρχει η προσευχή της καρδιάς που ζητά το έλεός Του. Και καθώς μας βεβαιώνει ο προφήτης Δαβίδ στον 50^ο ψαλμό – τον Ψαλμό μετανοίας – «καρδιά που έχει συντριβεί κι είναι ταπεινωμένη δεν πρόκειται να την περιφρονήσει ο Θεός».

isagiastriados.com

<https://bit.ly/3Db205i>